

Ali a dívka ze studny

Bohumil Krejza

bambóok

Ali a dívka ze studny

Bohumil Krejza

Děkuji svým synům Oliverovi a Kristiánovi za insipraci.

Probudil ji hlas. Holčičí hlas. Občas k ní ze snu promlouvá. Jako by jí ta holka šeptala do ucha. A co? To je právě ono. Nepamatuje si to a ani nemá čas nad tím nějak dumat. Je prvního září a budík oznamuje, že je načase chystat se do školy.

 1

Naše hrdinka se jmenuje Alice, ale všichni jí říkají Ali. Nejdříve se jí přezdívka líbila, znělo to pohodově, jako že je fakt hustá holka. Dokonce i její máma jí tak začala říkat, za což byla Alice ráda, protože předtím to bylo jen: „Aličko, zlatíčko, ty moje srdíčko!“ A takhle se na hustáčky přece nevolá. Pak jí pár protivů ve škole začalo říkat Alík. To už nebylo vůbec hustý. Proti psům Ali nic nemá, ale ona přece nemá ocásek, uši jí neplandají, neštěká ani nevrčí a v noci nevyje na měsíc, jen tu a tam ze spaní zakňourá, ale to z ní nedělá Alíka!

Letní prázdniny jsou pryč. Ono se řekne dva měsíce, to je doba, jenže ony utekly jak voda z děravé vany. A tak Alice už zase dřepí ve své školní lavici a čeká, až se třída naplní spolužáky.

Je tu první. Vytratila se z bytu dříve, než jí mamka stačila udělat k snídani své pověstné veganské lívance. Sice jsou náramně zdravé, jak pokaždé máma nezapomene podotknout, ale koho to zajímá, když jsou tuhé jako guma a dokonce i tak chutnají?

„Ahoj, Ali!“ volají na ni první spolužáci. Alice s úlevou odpovídá na jejich pozdravy a bláhově si myslí, že když se na Alíka zapomnělo, má od hloupých přezdívek konečně pokoj.

Jenže to by se nesměl objevit Patrik, třídní miláček! Všechny holky jsou do něj zabouchnuté – ty jeho svaly, husté blond vlasy a pohled jako vystřižený z nějaké reklamy na pleťový krém! Alici také nenechávají jeho dolíčky ve tváři chladnou. Když se dnes ráno česala před zrcadlem

a zkoušela si svůj úsměv, který konečně přestala hyzdit rovnátka, myslela při tom právě na Patrika. Jenže ten si teď vkráčí do třídy, opálený od moře, svaly snad ještě větší, patku vyfoukanou tak, že vypadá jako koňská hříva, a přes celou třídu volá:

„Ahoj, Ali, rád tě vidím... Nejsi ty tak trochu příbuzná s Muhammadem Alim? Já jen jestli náhodou taky nejsi boxer?“

A je po lásce.

Alice a boxer? Vždyť nemá placatý nos. Nikdy do něj žádnou ránu nedostala. Je pěkně pihovatý, velký tak akorát a v puse má všechny zuby, krásně rovné díky dvěma letům utrpení s těmi zpropadenými rovnátky.

A teď si ji někdo dovolí přirovnat k boxerovi?

Možná si ji Patrik jen tak dobírá, vždyť se přece říká: Co se škádlívá, to se rádo mívá – ale Alice to bere jako ránu pod pás. Krabatí svůj jinak pěkný nosík, cení své výstavní zuby a zatíná ruce v pěst, čímž nechtěně dává Patrikovi za pravdu. V tu chvíli totiž vypadá přesně jako zápasník, který se chystá k útoku. Místo na Patrika se ale vrhá ke dveřím a utíká před smíchem ostatních spolužáků na toalety, kde poprvé potkává Marečka.

Mareček sedí na topení u okna a zírá do telefonu.

„Co tady pohledáváš?“ vyjede na něj Alice, když vpadne na záchodky jako uragán. Ruce má pořád v pěst a v obličejí nasupený výraz. Mareček vyjekne a leknutím upustí telefon. Zrovna unikl spárům svých tří nových spolužáků a teď dostane výprask od holky z druhého stupně, co vypadá jako rozzuřený boxer? Takhle si první den v nové škole nepředstavoval. Podívá se na telefon a pak na útočnici. Možná ho okrade a pak zmlátí, pomyslí si. Nebo naopak? Většinou se do něj děti nejdříve pustí a pak mu návdavkem něco vezmou, třeba jako posledně kšiltovku, kterou pak hodily do záchodu – od té doby raději žádnou nenosí –, nebo jeho vlastnoručně vyrobenou encyklopedii českých vládců, kterou jednou po vyučování spálily na školním dvoře. Z encyklopedie zbylo jen pár ohořelých listů. Na tom posledním papíru doutnal král Zikmund. Místo toho, aby se školník, kterého přilákal kouř, pustil za žháři, pohrozil na hořícího Zikmunda pěstí a zvolal:

„To máš za mistra Jana Husa, ty liško ryšavá!“

Mareček chtěl školníkovi oponovat, že Zikmund zas tak špatný vládce nebyl, ale s uslzenýma očima a knedlíkem v krku se dost špatně mluví. Marek miluje historii a na svůj věk se může pochlubit neuvěřitelnými znalostmi. Tedy, pochlubit se může, ale nedělá to, jelikož většina dětí raději pročítá hlouposti na mobilu anebo komiksy než knihy o historii.

Náš malý historik dál zírá na holku s šíleným pohledem a je mu jasné, že té nejde o to ho okrást – tahle bestie je

lačná po krvi. Jako třeba Čachtická paní, o které se povídá, že se koupala v krvi mladých dívek. Určitě mu ta šílená holka vyždímá všechnu krev z těla na večerní koupel! Jenže tolik krve přece Mareček v těle nemá!

„Prosím o milost!“ křičí chlapec s hrůzou v hlase.

Alice se zájmem sleduje, jak se ten klučina krčí u topení, ruce omotané kolem hlavy, jako by se chránil před výbuchem, a pak se shýbne pro jeho telefon a podá mu ho.

„Máš to sklíčko pěkně popraskaný.“

„To už bylo,“ špitne Mareček s úlevou, když mu dojde, že ta holka po jeho krvi našťestí nejde.

„Divím se, že na tom něco vidíš.“

„Jde o zvyk,“ řekne kluk, když si od Alice bere telefon. „Vyměníme si čísla?“

Ali ale žádný mobil nemá. Její máma tvrdí, že telefony z člověka jen vycucávají energii. Když si prý budou chtít spolu nutně promluvit, mohou se spojit telepaticky, pomocí myšlenek. Alice to párkrát zkoušela, ale marně. Máma jí pokaždé vyčítá, že když tomu nevěří, tak to prostě nejde. Člověk musí věřit, pak se zázraky dějí. Alicina máma v zázraky věří, studuje nadpozemské síly, tajemství vesmíru a předpovídání budoucnosti a je přesvědčena o existenci posmrtného života. Kolikrát ji Ali načapala, jak v prázdném bytě mluví se svým manželem. Tatínek Alici zemřel při automobilové nehodě. Stalo se to, když byla ještě malá, takže si na něho moc nepamatuje. Má pouze jednu společnou fotku. Stojí u kamionu, který tatínek řídil, má Alici na ramenou a mává. Občas mu také zamává, když je jí smutno. Nedávno Ali zkusila na fotku i mluvit. Bláhově si myslela, že jí táta odpoví. Taková hloupost!

„Seš vadnej, proč bych ti dávala číslo?“ utrhne se na Marečka Alice. Ten skřet přece nemusí vědět, že žádný mobil nemá, a i kdyby ho měla, on by byl ten poslední, komu by svoje číslo dala!

„Nevím,“ pokrčí Mareček rameny. „Mám tam jen kontakt na tátu. Připadá mi škoda, že když je v telefonu tolik volného místa, že tam nemám víc telefonních čísel.“

„Tak si tam dej třeba mámino!“

„Neznám na ni číslo.“

„Tak se jí zeptej.“

„Máma nás nechala, tedy tátu nechala... A mě vlastně taky... Nevím proč.“

„A komu jsi víc podobnej? Mámě, nebo tátovi?“

„Prý jsem celý táta,“ odpoví Mareček a nadme se pýchou. Vypadá jako nafukovací balonek.

„Tak to mnohé vysvětluje,“ utrousí Alice, načež se trošku zastydí. Být hnusný na menší děcka se přece nedělá. Jak říká máma, vytváří to kolem negativní energii, a té už má Alice kolem sebe víc než dost.

„Co to vysvětluje?“ našťestí nechápe Mareček.

„Ale nic,“ mávne rukou Alice. „Nech to plavat.“

„Vlastně si mámu už moc nepamatuju...“

„... říkám, nech to plavat.“

Alice rozhodně nemá náladu poslouchat historky o cizím neštěstí. Sama by potřebovala utěšit, ale místo nějaké spřízněné duše potká tloušťíka, který se na holčičích záchodcích cpe čokoládovou tyčinkou.

„Děláš si srandu?“ nevěří svým očím Alice. „Ty jíš na hajzlících čokoládu? A co vlastně děláš na holčičích záchodech? To tu jako šmíruješ holky?“

„Honili mě spolužáci,“ odpovídá s plnou pusou Mareček.

„Jaký?“

„Viš, že ani nevím, jak se jmenujou? Nestačil jsem se jim představit. To je dobrý, co?“

„Hm, to je fakt skvělý, asi budeš hodně oblíbenej.“

„To asi ne.“

„Já to myslela ironicky, ty pako.“

„Aha, chápu... Chceš kousnout?“

Mareček napřáhne ruku a Alici se před obličejem zjevuje zlatý celofán, z něhož čouhá hnědá tyčinka s otiskem chlapcových zubů. Ali si všimne, že má zuby tak trochu jako veverka. Kdyby měla takové zuby, raději by se vůbec nesmála, jenže ten capart vypadá, že se zubí pořád. Směje se, i když mluví o smutných věcech. Prostě podivín. Měla by rychle zmizet, ale kam? Zpátky do třídy, aby na ni všichni pokřikovali: „Boxere?“

Připadá si jako v pasti. Nevědomky si bere od Marečka tyčinku a na jedno sousto ji zhltně. Celofán mu vrátí.

„Ty jo!“ vypískne uznale Mareček a dává si prázdný obal do kapsy. „Koukám, že máš taky ráda čokoládu.“

„Promiň.“

„To nevadí,“ mávne rukou cvalík a vytáhne z druhé kapsy další tyčinku. „Mám ještě jednu. Když jsem nervózní, musím si dát něco sladkého.“

„To jsi asi nervózní hodně často,“ vyklouzne Alici, načež se to snaží hodit do autu poznámkou: „Chci tím říct, že bys neměl jíst tolik sladkýho.“

„To mi povídej,“ říká s plnou pusou Mareček, „už mám vyvrтанé tři kazy, navíc mi to kazí figuru.“

Kazí figuru? zopakuje v duchu Alice. Kam na to ten klučina chodí?

3

Za chvíli bude zvonit a Ali se rozhodne, že už se do třídy nevrátí. Být po zbytek hodiny terčem posměchu? Ani náhodou. Stejně s sebou nemá žádné věci a kytku na uvítanou předala paní učitelce už v šatně, kde jí byla přidělena skříňka s číslem třináct. Jak jinak. Prostě řekne, že se jí udělalo špatně. Ale ze všeho nejdřív se musí zbavit toho malého dotěry.

„Hele, mladej..“

„Jmenuju se Marek, ale všichni mi říkají Mareček,“ představuje se kluk a napřahuje ruku, celou umazanou od čokolády, k potřesení.

Ali opatrně zmáčkne konec jeho prsteníčku, který se zdá být jediný neulepený, a řekne:

„Moc mě těší, Marečku, ale teď už bys měl jít.“

„A jak se jmenuješ ty?“

„Tak do toho ti nic není, ale když už to chceš vědět, tak mi říkají Ali.“

„Alík? Tak se jmenoval náš pes, ale už je dva roky v psím nebi.“

„Žádnej Alík, ale Ali!“

„Jako ten boxer Muhammad Ali?“

Tak to byla poslední kapka. Alice se obrací na patě a míří si to ke dveřím.

„Počkej, nechtěl jsem tě naštvat.“

„Padej už radši rychle do třídy, Marečku, za chvíli bude zvonit!“

„A ty už jdeš taky? V kolikáté jsi? A kde máte třídu? My až nahoře. To zas budu rudej jako rajče, než to vyjdu.“

Všichni se mi budou smát, a navíc ti tři kluci na mě mají spadeno.“

„A koho to zajímá? Slyšíš? Už zvonilo, tak padej!“

„Nechceš mě doprovodit?“

„Tos uhádl.“

„Takže jo?“

„NE!“

Alice si to kráčí školní chodbou a Mareček za ní volá:

„POČKEJ!“

Jeho hlas se v budově nebezpečně rozléhá. To by Alici ještě scházelo, připoutat na sebe pozornost a muset se vrátit do třídy, když už je tam určitě učitelka. Kdyby ale Marečka doprovodila do třídy, byla by velká šance, že cestou někoho potká. Zase je v pasti.

„Běž do třídy!“ přikazuje Marečkovi a tyčí prst směrem ke schodišti.

„Mně se nechce. A kam jdeš ty? Tímhle směrem je přece východ.“

„Domů!“

„Ale vyučování ještě neskončilo.“

„Mně jo.“

„Vážně?“

„Vážně. A teď zmiz.“

„Jdu s tebou.“

Alice zrychluje. Pronásledovatel je jí v patách. Otvírá vchodové dveře a doufá, že si to Mareček rozmyslí a nechá ji na pokoji.

„Budeš mít průšvih!“ straší Ali pronásledovatele, když ji po pár metrech venku dožene.

„Řeknu tátovi, že mě honili nějací kluci a musel jsem zmizet. Pochopí to. Stává se mi to dost často.“

„Dobře, tak padej domů.“

„A nezajdeme na zmrzku?“

„Nechci žádnou zmrzku.“

„Tak mi aspoň řekni, kde tu nějakou prodávají. Dneska jsme se přistěhovali a já to tady vůbec neznám,“ žadoní Mareček.

Alice se zastaví, chytne se za hlavu a bolestivě zavýje. (To, že jsem řekl, že Ali nevyje, tedy беру zpět.)

„Na náměstí,“ vyštěkne poté, co skončí s vytím. (Že by se nám Ali skutečně začala měnit v Alíka?)

„A na jakém náměstí?“ vyzvídá Mareček.

„Představ si, že v téhle díře máme náměstí jen jedno.“

„A kde?“

„Pojď za mnou!“ rezignuje Alík, pardon, tedy Ali a přidává do kroku. „Ale zaplatíš mi zmrzlinu!“

„Třeba dvě!“ volá radostně Mareček a několika hbitými krůčky ji dohání, a dokonce i srovnává krok. Levá. Pravá. Levá. Pravá.

„Řekla jsem, jdi za mnou!“

Mareček dává takticky zpátečku, ale mluvit nepřestává:

„Řekni rok.“

„Rok?“ nechápe Alice.

„Nějaký letopočet.“

„A proč?“

„Povím ti, kdo tu vládnul za krále a co byl zač.“

„A k čemu mi to jako bude?“

„Nevím, ale spousta králů byla pěkně krvelačných.“

Ali zpozorní. Krváky, ty ona ráda, ale tak hladce to Marečkovi neprojde.

„Dva tisíce dvacet.“

„Ale ne, něco staršího.“

„Dva tisíce devět.“

„Přestaň si dělat srandu!“

„Dobře, tak 1250,“ vzdává to nakonec Ali a malý historik se nadšeně dává do výkladu. Vypráví, kdo tu v té době vládl, jaký to byl král, jestli dobrý anebo špatný, co se v naší zemi dělo, dokonce i co se jedlo, kde se všude válčilo,

jak se popravovalo a mučilo, a tak dále a tak dále... Kdyby ho Alice před cukrárnou nezarazila, vyprávěl by snad celý den.

4

„Ty seš normálně chodící encyklopedie,“ vrtí hlavou Ali.

„To jen na děják,“ mávne rukou Mareček. „Třeba počty mi vůbec nejdou.“

S těmi počty se to potvrdí, jakmile v cukrárně dojde na placení. Ukáže se, že Mareček nemá dost peněz ani na svoji porci. Alice tedy musí zaplatit svůj kopeček pistáciové a dva ze tří kopečků cookies pro Marečka.

„To jsou teda kšefty,“ utrousí pro sebe, když se vracejí na náměstí.

„Zítřka ti to vrátím. Ale máte to tady moc pěkné,“ kochá se Mareček okolím a očividně se netrápí tím, že mu zmrzlina teče po celé ruce až za rukáv sváteční bílé košile. S těmi černými kalhotami Alici připomíná žáka z anglické školy, k uniformě mu schází jen kravata. Kdyby měl brýle, vypadal by jako Harry Potter, který to přehání se sladkým.

„Zítřka si vezmu do školy dost peněz, a pokud mi je někdo neukradne, což se mi stává dost často, tak spolu půjdeme zase do téhle cukrárny a ty budeš mým váženým hostem!“

Harry Potter se uctivě uklání.

„Víš co, zapomeň na to,“ utrousí Ali a sleduje, jak mu jeden z kopečků přistává na botě.

„Já své dluhy splácím!“

„Nic od tebe nechci. Ber to jako dárek na uvítanou jménem našeho města.“

Mareček dojídá zmrzlinu, aniž by si všiml, že mu jeden kopeček chybí, přičemž se rozhlíží po náměstí a uznale přikyvuje.

„Nechápu, proč jsi říkala, že je to díra. Tohle město je nádherné.“

„No jo, když myslíš.“

„Třeba ta socha na kašně,“ rozplývá se dál Mareček.

Alici je ale nějaká socha ukradená. Místo na kameného dobrodince a ochránce města totiž zírá na Patrika, který se k nim blíží. Museli ve škole skončit dřív. Co teď? Hlavně klid! Jak se ale zbavit toho malého šotka? Sakra, na to už je pozdě!

„Ahoj, Patriku, skončili jste dřív?“ ptá se ho, když k nim přichází.

„No jo, ale ne tak jako ty!“

Patrik hází svojí blond hřívou a Ali cítí, jak se jí do tváří žene krev.

„Víš, udělalo se mi nějak mdlo...“

„... proč se červenáš?“

Nejradši by Marečkovi ucpala kornoutem pusou.

„Já se nečervenám a dej si odchod, prcku, když se baví dospělí!“

„Hele, s tím Muhammadem Alim se omlouvám.“

„To nic,“ mávne rukou Ali.

„Začal jsem v létě boxovat,“ Patrik udělá do vzduchu pár boxerských úderů, „a tak mi to nějak ulítlo. Muhammad Ali je můj vzor.“

„Já ho znám taky,“ vloží se jim do řeči Mareček a snaží se napodobit Patrikovy údery. Ale spíš to vypadá, jako by od sebe odháněl komáry. Než ho Ali stačí okřiknout, aby se už konečně zdekoval, uslyší za sebou hlas:

„Ahoj, Ali, ten capart je tvůj kluk?“

Karasová z béčka! Ta tu ještě chyběla.

„Jsme jen kamarádi,“ uvádí to na správnou míru Mareček. „Potkali jsme se dneska na záchodě.“

Všichni se tomu smějí, včetně Patrika. Ali už začíná trochu panikařit. Cítí, jak rudne čím dál víc, a když vidí,

jak Karasová chytla Patrika za ruku, dává se rychle na odchod.

„Počkej,“ volá za ní Mareček a Karasová se přidává:

„Ali, neslyšíš svýho kluka? Vždyt' ti nestačí!“

Takže Karasová chodí s Patrikem! To snad nemůže být pravda! Proč zrovna ona? Největší primadona ve škole. Alice myslela, že je Patrik alespoň trošku chytřejší. Možná na tom boxu dostal příliš mnoho úderů do hlavy!